

Snart kunde jag se och höra hur den munvige och slipade servitören tog betalt vid bordet. På gammaldags vis (innan kassaregister fanns på alla ställen) tog han upp ett block ur fickan, räknade snabbt ut vad det kostade, rev ur bladet och visade beloppet för gästen. När han fått betalt stoppades uträkningen med pengarna i fickan (kanske för att redovisa till ägaren eller stämna av med växelkassan).

När vi skulle betala, bad jag därför att få ett kassakvitto. Svaret blev: "Nej det går inte, kassaterminalen har också pajat"! Först efter

enträgen begäran fick vi slutligen ett handskrivet kvitto med restaurangens stämpel. På väg ut mötte vi bekanta som också kom för att äta. Långt senare pratade vi om restaurangbesöket och de berättade att en servitris serverat. "Nu var det vitt" – de betalade med kort, fick maskinstämplat kvitto och allt tycktes plötsligt fungera! Hörde av en god vän som besökt samma krog, att han tipsat den lokala skattemyndigheten. För en tid sedan kollade han med myndigheten och fick till svar: "Vi har läget under kontroll, mer kan vi inte säga!"

Stadsbudskårens Anders Sandrew (1885-1957) i frack, en dåtidens entreprenör

Apropå kvitto, har jag alltid undrat över varför min pappa (när jag var liten) uppmanade järnaffärens biträde att skriva "cykeldelar" på kvittot, när han köpt några strutar spik, skruv och nubb. Varför kan man undra. Var det för att cykeln ansågs vara ett ovärderligt samfärdsmedel på den tiden?

Under min tid som källarmästare på Stallmästaregården i slutet av 1960-talet fick jag ibland uppleva hur "slipade" servitörer manipulerade notor för att stoppa en slant i egen ficka. På den tiden var registren mekaniska av märket National. En gång avslöjades en företagsam servitör som satt i system att slå in nollposter på notan för att därefter med särskild penna (identisk i färg med den tryckta), ändra nollorna till höga siffror. Så väl gjort att det knappast märktes. Efter en tid började vi misstänka att något inte stod rätt till och lite senare togs han på bar gärning.

På Tore Wretmans restauranger infördes någon gång i mitten av 1960-talet ett fiffigt sätt att stävja eventuellt fusk med betalning i barerna. I stället för det lilla vanliga kassakvittot (som eventuellt kunde återanvändas), infördes obligatorisk nota i A5-format (med kopia för efterkontroll). Effektivt men föga miljövänligt.

Följ skattemyndighetens råd – Be alltid att få kvitto!

Gösta Nordén
www.goestanorden.se

Tore Wretman Restaurangers eget kreditkort på 1980-talet

